

[Arne Bjerregaard]

fremtiden kan føre til, at man ikke blot skal bruge fordelingspolitikken til at fordele byrderne, men også goderne. Det, der burde være den økonomiske politiks målsætning, var, at vi i fremtiden ikke blot skulle fordele byrder, men også skulle kunne fordele goder.

Vi beklager, at regeringen under hensyntagen til magtkoncentrationer uden for tinget har set sig nødsaget til at foretage en så væsentlig forringelse af indkomstpoltikkens positive virkning ved at kæde den sammen med fordelingspolitikken, og det er i den givne situation det alvorligste. Det alvorligste er ikke svagheden i indkomstpoltikken, men at man prøver at føre økonomisk politik over fordelingspolitikken.

Regeringen har skønnet – det har den selv fremført – at udviklingen i betalingsbalancen vil være 12 mia kr. i 1980, stigende til 19,5 mia kr. i 1983. Et mere realistisk skøn ville nok være, at betalingsbalanceunderskuddet vil være på 16 mia kr. i 1980, stigende til 24 mia kr. i 1983, og her har jeg endda undladt at tage hensyn til OECDs seneste rapporter.

Regeringen skønner så, at helhedsplanen vil ændre udviklingen på betalingsbalancen fra 11,5 mia kr. i 1980 til 14,5 mia kr. i 1983. Vor opfattelse er imidlertid, at skatteforslagenes negative virkning plus større lønstigninger end indregnet i regeringens plan, nemlig ca. 12 pct., vil give et betalingsbalanceunderskud på 15,5 mia kr. i 1980, stigende til 21 mia kr. i 1983. Den reelle forbedring i 1983 bliver således kun på ca. 3 mia kr. Hvis vi så skal tage hensyn til nulvæksten og en stærkere lønglidning, efter at stoppet på dette område er gået ud af lønloven, ja, så må vi i 1983 forudsætte en arbejdsløshed på 240.000 mod en beregnet arbejdsløshed på 250.000, altså kun en forbedring på ca. 10.000. Men hvis skattelovene ikke blev gennemført, ville man få en betalingsbalanceforbedring på 5–6 mia kr. i 1983, og man ville få en sænkning af arbejdsløhedstallet i 1983 på ca. 40.000.

Eksempelvis bør det også over for regeringen nævnes, selv om det sandsynligvis er den bekendt, men så over for andre, at hvis investeringen i erhvervslivet falder med 7 pct., får vi et forøget betalingsbalanceunderskud på ca. 1 mia kr., og uanset om man lægger regeringens tal til grund eller man lægger de tal, som jeg har fremført, til grund, ses det ganske klart, at indkomstpoltikkens positive virkning altid vil reduceres betydeligt af skat-

ter, der ud fra fordelingspolitiske betragtninger pålægges erhvervslivet, og på denne baggrund er det, at vi i den givne situation må afvise klart og tydeligt de skatteforslag, der indebærer de skattebyrder, man nu vil pålægge erhvervslivet.

Om indkomstpoltikken må vi sige, at den i sig selv er positiv, selv om den er for svag, og selv om den virker i for kort tid og i den reviderede udgave har en klar slagside. Men vi må også erkende, som allerede nævnt, at indkomstpoltikkens positive vægt, om ikke totalt så dog til dels ophæves af skatteforslagenes negative side.

Nu kan vi i kristeligt folkeparti desværre ikke forhindre, at skattelovene bliver vedtaget i dette ting, og spørgsmålet for os har da været, om den indkomstpoltiske del var så positiv, at vi kunne forsvare at sikre gennemførelsen af denne under skyldig hensyntagen til, at andre ville sikre gennemførelsen af den negative del, nemlig skattedelen. Det er det, vi har prøvet at regne på og overvejet i de sidste dage, og jeg skal da ikke lægge skjul på, at jeg har orienteret mig hos forskellige og, som regeringen har for vane, også hos forskellige organisationer. Vi ønsker heller ikke at lægge skjul på, at det måske kunne være nødvendigt, fordi vi næppe har formået at hente nogen hjælp hos regeringen og ej heller hos denne regering har formået at få nogen større imødekommenhed. Regeringen har øjensynlig ikke turdet eller ikke villet forhandle seriøst, i al fald ikke med os; om regeringen har villet det med andre, har jeg i øjeblikket min tvivl om.

Når vi da på trods heraf stemmer for indkomstpoltikken, er det, fordi vi er bange. Lad mig sige det ganske klart: det er, fordi vi er bange, og heri giver jeg de fremragende politiske ledere fra højre side, hvis politiske indsats trækker dybe furer over den politiske pløjemarks ligegyldighed gennem en årrække, ret.

Vi erindrer klart, hvorledes man fra højre side sammen med det yderste venstre i 1966 veltede en socialdemokratisk regering netop på en indkomstpoltisk lovgivning, hvilket bevirkede, som jeg også sagde dengang – selv om jeg ikke da var i folketinget, har jeg lov til at udtrykke mig andre steder – at med dette var en indkomstpoltik umuliggjort de første 10 år. Det viste sig også at være rigtigt. Man var nødt til at gå 10 år frem, indtil vi